

Een ratelslang in een slaapzak

1n augustus 1957 is Douglas Butler op expeditie in het tropische regenwoud van Colombia. Hij wordt vergezeld door Manuel, een indiaanse gids. Niet direct het leukste gezelschap, als je Douglas mag geloven. De gids zegt de hele reis bijna geen woord. Dat werkt Douglas op de zenuwen. Bovendien overnachten Douglas en Manuel in hetzelfde kleine tentje. Ook al niet ideaal als je niet met elkaar kan opschieten. De spanning is dus te snijden.

Op een ochtend staat Douglas als eerste op. Hij wil wat koffie zetten en een eenvoudig ontbijt klaarmaken voor hen beiden. Wanneer alles klaar is, roept hij Manuel. Die komt echter zijn slaapzak niet uit. Douglas gaat een kijkje nemen. Hij ziet Manuel in zijn rugzak liggen. Met wijd opengesperde ogen staart hij bewegingloos voor zich uit.

Douglas vraagt hem wat er aan de hand is. Als enige antwoord richten de ogen van de indiaanse gids zich op zijn buik.

Daar, onder de slaapzak, tekent zich een vage vorm af. In een flits snapt Douglas wat er aan de hand is. Een slang! Die nacht is een ratelslang in Manuels slaapzak gekropen. Ze heeft zich knus op zijn buik gerold.

Douglas begrijpt onmiddellijk het gevaar. Ratelslangen zijn giftig. Ze kunnen door het minste opgeschrikt worden en bijten. Als dat gebeurt, kan Manuel het wel vergeten. Een snelle dood zal dan onvermijdelijk volgen. En dat betekent ongetwijfeld ook het einde voor Douglas zelf. Ze bevinden zich immers in het hart van het regenwoud. Zonder gids is hij op zijn beurt reddeloos verloren.

Eén ding is duidelijk. Manuel mag zich niet verroeren. De minste beweging kan fataal zijn. Hij mag dus ook geen woord spreken. Douglas kan de slang op de buik onder de slaapzak van Manuel onmogelijk doodschieten zonder ook de man zelf te raken. De slang moet daar dus verjaagd worden, maar zonder het dier te doen opschrikken.

Douglas breekt zich het hoofd over dit probleem. Wat kan hij doen? Moet hij gewoon wachten tot het dier zijn slaapplaats verlaat? Maar dat kan nog heel lang duren. Manuel kan onmogelijk uren en uren bewegingloos blijven liggen. Manuels armen en handen liggen buiten de slaapzak.

Logisch: het is heel warm in de tent. Plots merkt Douglas hoe zijn gids met een vinger naar de doos gemalen koffie wijst die wat verder op de grond staat. Hij begrijpt echter niet wat de man hem wil zeggen. Maar Manuel blijft maar wijzen. Naar de gemalen koffie, en dan naar de grond...

Dat kan maar één ding betekenen... Die koffie moet op de grond. Douglas heeft geen idee waarom Manuel dat wil, maar hij snapt wel wat er van hem verwacht wordt. Dus verplaatst hij zich heel voorzichtig in de richting van de koffie. Hij moet alles heel rustig doen en mag Manuel zeker niet aanraken. Bij de minste beweging zal de slang bijten.

Wanneer hij de doos bereikt heeft, haalt hij het deksel eraf en strooit dan de koffie voorzichtig over het tentzeil tot er een dun laagje koffie naast Manuel ligt. Met één hand begint die nu zo goed en zo kwaad als het gaat iets in de koffie te schrijven. Geen letters, maar een tekening. Een ronde cirkel met daarrond een aantal streepjes. Dat kan alleen maar de zon ZJn.

Douglas snapt niet waarom zijn gids zo plots de zon begint te tekenen. Tot hij nog wat verder nadenkt. Dan dringt de bedoeling plots tot hem door... Slangen houden niet van warmte...

Er goed over wakend om de slang niet op te schrikken,

sluipst hij naar buiten. De tent staat op een open plek in het oerwoud. De zon is intussen al een poosje opgekomen en begint feller en feller te schijnen...

Heel voorzichtig begint Douglas de tent langs de buitenkant af te breken. Manuel blijft intussen roerloos in zijn slaapzak. Zijn gezicht is nog altijd even gespannen, maar toch lijkt er nu een dunne glimlach om zijn lippen te spelen.

Wanneer de tent helemaal is afgebroken, schijnt de zon pal op de slaapzak van Manuel. Op die manier wordt het wel heel warm voor de slang... En jawel hoor... Even later glipt het dier uit de slaapzak. Douglas en Manuel kunnen nu eindelijk weer vrijuit ademen. Misschien had Manuel toch gelijk om zo weinig te zeggen. Hun woordeloze samenwerking heeft hen allebei het leven gered!

**Fragment uit Guy Didelez & Frank Pollet, *Beestig & waargebeurd*, Van Halewijck, 2020.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.**